

	Iktatószám	Budapestre vonatkozó ujságcikkek		Osztályozás
	Szerző <i>(sít. a.)</i>		<div style="font-size: 2em; color: blue;">910.2</div>	
	Cím <i>Budapesti album</i>			
	Forrás: <i>Budapesti hírlap.</i>		Idő	<div style="font-size: 2em; color: blue;">"1909"</div>
Bp.	1909	11/20		
(Helv)	(Idő)	(Köt. v.)		

szerepen, pontosan vitetjük a lapot.

NAPIHIREK.

Budapest, jun. 19.

Budapesti Album.

— A vendéglátó Budapest. —

Volt részem külföldön kongresszuson, kiállításokon, ünnepen fogadtatásban: a vendéget mindenütt udvariasan fogadják, kényelméről igyekeznek gondoskodni, a vendéglátó város lakossága a jelvényes vendégeket mindenhol kitüntető figyelemben részesíti s ezzel eleget tett kötelességének, melyet a vendégszeretet parancsol a vendéglátónak. Kirándulásaim közül a legkedvesebb és legmaradandóbb emléket a nyolcvanas években Krakkóba történt kitérésből őrzöm. Az ottani országos kiállításra mint a budapesti egyetemi ifjuság küldöttségének tagja mentem ki s olyan lelkes fogadtatásban volt részünk úgy a lengyel diákság, mint Krakkó város lakossága részéről, hogy ahhoz fogható csak még Budapesten képzelhető el. A mit Krakkóban láttunk, a miben ott résztvettünk, azt mind felejthetetlenül tette a lengyelek tuláradó lelkes szeretete, mellyel bennünket körülvettek. Sokkal nagyobb szerű kiállítások, ünnepek, szebb látványosságok képe elhomályosult emlékezetemben, de a krakkói képeket aranykeretben, a vendégszeretet fényes keretében talán a valóságnál ragyogóbb színekben látom ma is — két évtized múltán . . .

És egészen bizonyos, hogy azok a külföldiek, a kiket a magyar fővárosban vendégekként fogadtunk, éppen úgy meg fogják őrizni a budapesti napok emlékét, a hogy mi megőriztük a krakkói szép napokét.

Budapest lakosságának magyar érzése szempontjából sokféle irányban eshetik jogos kifogás, az azonban bizonyos, hogy a magyar főváros az egész világon dicsért magyaros vendégszeretében elül jár. A vendéget úgy fogadni, úgy becézni, úgy gondoskodni arról, hogy magát igen jól érezze, mint Budapesten, talán sehhol a világon nem tudják.

Az elmúlt szombaton és vasárnapon, a mikor Budapest a *Henrik herceg-versenyut* résztvevőit látta vendégül, erről megint meggyőződhetett mindenki.

Utóvégre az, hogy a versenyut Magyarországon, melynek gépkocsizásra alkalmas kitünő utai elég jó hírűek, vitte keresztül a versenyzőket, meg az, hogy utjukba ejtették a magyar fővárost is: igazán nem ok arra, hogy a nem gépkocsin járó embereket lelkesedésre ragadja. Maga a gépkocsi se valami népszerű nálunk. Mégis úgy fogadtuk a gépkocsin hozánk robogott németeket, mint a régen várt kedves vendégeket szokás. És noha a tulajdonképpeni vendéglátó a Magyar Automobil-Klub volt, tehát egy meglehetősen szűk körű társaság, ennek a társaságnak a kék-betűs fölhívása elegendő volt arra, hogy a magyar főváros lakossága egyszerre automobilkedvelőnek csapjon föl és a klub vendégeit, mint a maga vendégeit, szíves házigazdaként fogadja.

Fokozza ennek a szíves vendéglátásnak az értékét az, hogy tulajdonképpen hivatalos fogadtatás nem volt. A főváros polgármestere, a megye főispánja József királyi herceg kíséretében ugyan kiment a főváros határára a vendégek elé: de ez a hivatalos jellegű fogadtatás voltaképpen nem a versenyzőknek, hanem az élükön hozzánk érkezett porosz királyi hercegnek szólt. Idebenn a fővárosban pedig nemcsak a királyi herceget, de minden résztvevőjét a versenyutnak egyforma lelkesedéssel fo-

gadták.

A versenyut gyanánt kijelölt utcák képe már jókor reggel mozgalmassabb volt a rendesnél. A házakra kitűzték a zászlókat, az ablakokból pedig kilógatták a „házi-diszt“, a szőnyeget, a hol nem volt szőnyeg, a harmadik, negyedik emeleti ablakokban, cifra ágyterítők, aszfalterítők diszítették a párkányt. Egyenkint vizsgáló szemmel nézve, az ilyen diszítés szegényesnek, sőt komikusnak látszhatik, de a mikor egész ablakosorokon, utcahosszat végig látjuk, akkor a kelmék tarkabarkasága, a súlyosan aláomló keleti szőnyeg s szélben libbenő könnyű, rikitó színű terítő egybeolvad szemünk előtt és valami rendkívüli kedves, derült képet ad a rideg köhalmaznak, mely a nagyváros utcáját szegi. Minden ablakban, minden erkélyen nyárias, világos színű ruhájú szép nők, a kik zsebkendőjüket lobogtatják az érkezők felé s kipirult arccal mosolyognak rájuk: ez a legbeszédesebb, legmegkapóbb disze az utvonálnak.

Lenn az utcán pedig, a gyalogjárón úgy, mint a kocsiuton ezer meg ezer ember áll sorfalat. A sorfal hangos lesz, a mikor a porosz herceg gépkocsija jön: felharsan az *Éljen!* És megismétlődik minden egyes következő gépkocsi láttára.

Érdekes volt nézni a gépkocsikat, a mint a Váci-utról bejöttek a fővárosba, milyen változáson mentek keresztül. Az utca elején a nálunk szokatlan formájú, alacsony, hosszú, hegyes orru versenygépkocsikon, a melyek legnagyobbbrészt szürkére festve vagy szürke portól lepve, mint a krokodilusok, surrantak tova, a bennülők az ő porköpnövegükben, bepólyázott fejükkel és nagy sötét szemüvegükkal épenséggel nem mutattak barátságos képet, komoran gubbaszkodtak üléseikben, komor, tompa hangu túlkölésükkal szinte félelmetesek voltak . . . azt hi-

m, nem egy gyereknek a szíve megremegegett látásukon. S a mint a szörnyetegek tovább haladtak és az utcán úgy, mint az ablakokban feléjük hangzott és lobogott a szíves *Isten hozott!* — a félelmetes alakok sietve szedték le sötét poros szemüvegüket, kiszabadították fejüket a ráhuzott kámzsákból és a gépkocsikon ülők egyszerre átalakultak barátságos tekintetű, porosképi, de mosolygó férfiakká, kipirult arcú szép hölgyekké, a kik láthatóan meglepve és örömmel köszöntgettek jobbra-balra az utcán feléjük hullámzó tömegnek és integettek kézzel, kendővel vissza a magasból nekik szóló üdvözlésre. Egyik-másik erkélyen vagy ablakban álló feltűnő szép nő felé akárhány német csókot is hintett: barátságos, meleg volt a Fogadj Isten szíves, lelkes Hozott Istenre.

Azután is, a míg itt voltak közöttünk, mindenfelé csak azt láthatták és tapasztalhatták, hogy örülünk nekik, megtisztelésnek tartjuk, hogy itt tartanak pihenőt, hogy szívesen látott vendégeink.

Az ünnepi összejövetelekről, a margitszigeti kirándulásról, a Park-Klub mesés szép helyiségeiben történt igazán hercegi fogadtatásról és a bankettekéről nem is szólok. Ezeknek a vendéglátásoknak hire van már széles e világon mindenütt, a honnan vendég jött valaha közénk. Németországban jártamban egy szigorú arcú, professzor képi antialkoholista

szeme fölcsillant, a mikor elbeszélte, hogy a Budapestben pár év előtt tartott *antialkoholista kongresszus* alkalmával tiszteletükre rendezett banketten milyen felejthetetlen jókedve támadt a — kongresszusi iránti dekorum kedvéért vizes üvegekben és ásványvizes vignyettájú palackokban főlzolált — pompás magyar bortól és pezsgőtől.

— Nem röstellem bevallani, — mondotta — hogy a vendéglátók lelkes kedve elragadott és akkor egyetlenegyszer megszegtem fogadalmamat, élveztem az önök borának nem mámorító, de földérintő, lelkesítő tüztét . . .

Dicséretére válik a főváros közönségének az a tartózkodó, s mégis szolgálatra kész viselkedése, a mellyel a vendég idegen találkozik. A kíváncsi fővárosi nép nagy önmegtagadással tartózkodik attól, hogy báméskodó tolakodásával terhére legyen, azonban minden ember a legkészségesebben utbaigazítja, segíti, szolgálatjára van, ha az idegen hozzáfordul.

A magyar fővárosnak ez a vendégszeretete távol áll minden számítástól, az önként megnyilatkozó sajtósága. De haszna mégis óriási, mert lehetetlen, hogy az idegen, a ki élvezte ezt a vendégszeretetet, a mikor rólunk emlékezik vagy megemlékezik, hálát, szimpátiát ne érezzen a föld, a város iránt, a hol így fogadták és így látták szívesen.

Az őszre a világ minden részéből a magyar fővárosba fognak jöhni az orvosok, az itt tartandó nemzetközi orvosi kongresszusra. És a magyar vendégszeretét akkor megint néhány ezer külföldi emberben, idegenben szimpátiát fog kelteni irántunk. Nekünk pedig ez a szimpátia nemesak igen becses, de szükségünk is van rá!